

Klonování

Kdo jen trochu pozorněji sleduje dění ve světě, čte denní tisk, ten mohl zaznamenat, jak se začínají pomalu množit články, věnované tematice klonování. Veřejnosti jsou postupně představována vědecká pracoviště, na nichž probíhá nejenom základní výzkum, ale kde probíhají již praktické experimenty s klonováním, orientované zatím na animální svět. Zatím. Na jiných úrovních, politických, začínají probíhat vážně míněné diskuse o tom, zda je přípustné překročit hranice ze světa animálního do světa tvůrčího, nás lidí obdařených duší. Diskuse probíhají nejenom na úrovni vědecké, lékařské, ale i na úrovni právní, etické. Pokrok nelze zastavit. Nacházíme se na jedné z dalších křižovatek. Na rozcestí, kde ano či ne může mít dalekosáhlé důsledky.

V průběhu druhé světové války, ve čtyřicátých letech minulého století se ve Spojených státech se shromáždila skupina špičkových vědců, fyziků a matematiků, aby se při maximální míře utajení mohli věnovat vývoji zbraní s do té doby netušenými účinky. Tak jak probíhal její vývoj a jak experimenty začaly potvrzovat a možná i překračovat počáteční předpoklady o její efektivitě a síle, začalo se probouzet, alespoň u některých vědců, kteří se vývoje zúčastňovali, svědomí. Hledisko vojenské se začalo doplňovat o rozměr lidský. Špičkový vědec a fyzik obzvláště se ruku v ruce s odhalováním tajů přírody totiž souběžně blíží i k objasňování podstaty života. Čím dále hlubší interaktivní chápání jednotlivých forem energie přivádí člověka - vědce i k pochopení, co pro člověka znamená myšlenka, nejjemnější forma energie ve vesmíru. Přivádí jej k víře. Sám sebe pak dostává do svízelné situace. Na jedné straně je vývoj zbraně, která v rukou člověka odpovědného může válečné běsnění zastavit, do budoucna však skýtá velké riziko zneužití. A s ohledem na dosud netušenou účinnost dává člověk sám sobě do rukou prostředek k sebezničení.

Ten máme dosud k dispozici. Zatímco jsme tohoto džina dokázali udržet v lahvi, pohráváme si již nejenom s myšlenkami, ale reálně připouštíme experimenty i s možností vzít běh života do svých rukou v daleko nebezpečnější míře než byl svého času vývoj atomové zbraně.

Pohráváme si s myšlenkou stvořit člověka bez lásky.

Lidský život má mnoho rozměrů, tím nezákladnějším je ale ta skutečnost, že je Darem. Na jiném místě jsem připomínal, jak hluboká zkušenost je v našich předchozích generacích uložená a jak jednoduše, lapidárně je vyjádřena v příslovích. Uvedu na tomto místě jedno z nich. Až Bůh dopustí, i motyka spustí. V jedné větě holé je v syrové podobě vyjádřena podstata Daru života. Můžeme se na něj připravovat, bez naší aktivní spoluúčasti, bez fyzického spojení muže a ženy nemůže dojít k jeho naplnění, ale konečné svolení, dovolení ve formě ANO má v rukou Bůh. Žijeme Dar a připravujeme se pro něj s láskou, byť o ní máme každý své představy. Dar podmíněný láskou. Mohli bychom vést dlouhé polemiky o tom, jak kdo z nás láskou žije, kolik jí dokázal vložit do samotného aktu spojení dvou pohlaví, nemůžeme tím ale popřít ani znevážit samotnou podstatu věci - nový život je podmíněn životem předchozím. Do jiného světla se pod zorným úhlem takového uvažování dostává i snaha o umělé oplodnění, to je ale trochu jiná kapitola. Snaha o klonování, umožnění nového života jinou cestou je však v souvislosti s naznačenými zkušenostmi všech našich předchozích generací úkrokem stranou.

Neznám osobně větší odklon od božího řádu, od přímé Cesty než je snaha našich současníků o vytvoření de facto umělého života. Nebudu popírat, že se z pohledu těch, kteří se těmito myšlenkami obírají jedná o špičkový vědecký úkol. Ale ať je jejich motivace jakákoli, řečeno mluvou bible - nevědí co činí. Nejsme však civilizací na počátku vývoje, nejsme žádní začátečníci a tak je platná i druhá strana mince - neznalost zákona neomlouvá. Životem každodenním se neustále přesvědčujeme, že každá příčina má i svůj následek, karmické zákony nelze ani obejít ani uplatit. Jde vlastně jen o jediné - jak rychle a zda včas si uvědomíme, co vlastně děláme. Jak rychle přijde vystřízlivění a uvědomění, že jsme se tímto krokem ocitli na scesti, ve slepé uličce.

Lidstvo si tímto krokem chystá velkou zkoušku a můžeme si jen klást otázku, s jakou mírou moudrosti a prozívanosti vyřeší současné dilema. Zda podlehnout lákání uplatnit vlastní možnosti a schopnosti nebo vynaložit stejný díl energie k pochopení, co Život ve své podstatě reprezentuje. Vývoj atomové zbraně v minulosti probíhal za naprostého utajení, snaha o klonování probíhá pod drobnohledem minimálně odborné veřejnosti. Zda tento prvek přispěje k odmítnutí realizace a zvítězí etika, zda duchovní rozměr této činnosti bude tím rozhodujícím prvkem, který rozhodne o tom, kam se jazýček vah vychýlí, poznáme v budoucnosti. Moudrosti máme přece všichni dost, ještě nikdo nepřiznal, že mu chybí. Přejme si proto, aby stačila k úpravě směru vývoje naší civilizace v souvislosti s klonováním. Nejsme ani v tomto směru žádnou výjimkou, analogickým vývojem procházely všechny civilizace před námi, s největší pravděpodobností jí projdou i ty následující. Snažme se proto každý přispět svým dílem, abychom nebyli pro ty následující příkladem té civilizace, která se opakovaně dopouští nedokonalostí jenom proto, že upřednostnila v současné době uspokojení ega před nabytými zkušenostmi svých předků. Každý svou činností v přítomnosti pracujeme na budoucí paměti národa.

Dosud se lidstvo nedopustilo většího nepochopení než je současná snaha o stvoření života bez lásky. Konejme tak, abychom se v budoucnu nemuseli stydět za kroky současné.

Jan Konfršt
(30. 3. 2005)